

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

שישים גוונים של אפור

לא יודע איך זה קרה, אבל השנה אהיה בן 60. ברכת יום הולדת לחברה קרובה שכבר עברה את המשוכה

יותר גדול אפילו מלחטוף הצלפות בשוט). אני אוהב להציג חיק אותך, אבל נזהר כי אני יודע שרצפת האגן היא לא מה שהיתה פעם וכל פרץ צחוק יכול לגרום לך לבריחת שתן.

יש כאלה שאומרים שהדברים הכי טובים קורים אחרי גיל 60, אבל רובם כנראה בני 59, ויש לא פחות ראיות לכך ששנות הזוהר כבר מאחורינו.

סקס במכונית כבר פחות מומלץ, הגמישות נעלמה וכל תנועה מוגזמת עלולה להפעיל את כריות האוויר ברכב. אם לא עשית קעקוע עד היום, אולי עדיף לוותר. הקעקוע של נחש על מקל בסגנון מלאכי הגיהנום, שכל כך רצית, עשוי להיראות עכשיו כמו סמל של מגן דוד ארום, ואם תנפנפי איתו זה ייראה כמו הזמנת אמבולנס.

גם חולצות בטן כבר פחות מתאימות, ואולי כדאי שתי נצלי את יכולות המכירה שלך כדי לפתוח רשת טלוויזיה שמתאימה לאנשים בגילנו. אם יש פוקס קידס, למה אין פוקס אולדס?

למרות שאני עדיין חושב שאת אחת הנשים היפות באזור, אני חושש שאפשר להיפרד מהחי לומות על קריירת דוגמנות, אבל אם את מתעקשת, אני יכול לחבר אותך לחבר שמחפש פרזנטורית לחיתולים למבוגרים או דוגמנית ידיים למשחה נגד פסוריאזיס.

יקירה שלי, תמיד הייתי עבורך הידיד הלא רומנטי שאת מספיק רת לו את הסודות הכמוסים. אני, כמו כן, גבה הייתי שמח להחליף את תפקיד הידיד האפלי-טוני בזה של הייזו הקופידוני, אבל עכשיו אני בעמדה אפילו יותר גרועה מזה. היום את גם החברה הכי טובה של אשתך, ואין מצב יותר מחורבן מלראות אתכן נהנות להסתלבט ולצחוק עלי מאחורי הגב.

איימו עלינו שכשנהיה זקנים ניראה בדיוק כמו ההורים שלנו ושאלם נתלכש חם נקבל דלקת מפרקים. אז דלקת מפרקים עוד אין לנו, ונראה שאנחנו גם לא לגמרי נשמעים כמו ההורים שלנו, אחרת הברכה הזאת היתה נכתבת בחרוזים.

מזל טוב ושלא תדעי עוד צעה. ●

yairn@israelhayom.co.il

זוכר את אמא שלכם על אופנוע/על גלשן/מתמזמזות בספ"ס סל האחורי של סובארו עם החבר הכי טוב של החבר שלה, אבל את הרי יודעת שזה יישמע זקן כמו פלמ"חניקים שמ"ספרים צ'יזבטים על איך הם ירו בדוידקה בבוקר וגנבו תרנגולות בלילה.

אני זוכר אותך כחיילת בחיל האוויר, לא מורידה את משקפי ה"דייבאן טייסים" שלך, גם כשאין שמש, ומנהלת סגני אלופים ביד רמה. לא שאת זקנה, חלילה, אבל היום את מחלקת בימי שישי סנדוויצ'ים לחיילים בצומת ומתמרנת בין זוג משקפיים לרחוק לזוג לקרוב, שתלויים על הצוואר שלא תשכחי איפה הנחת אותם.

בדירת הרווקות שלך היו קירות דקים והשות"פות שלך התחננו בפניי שאגלה לך שכשאת "עם חבר" הן שומעות אותך צועקת. לא אמרתי כלום, אבל עכשיו בעלך מדווח שהחלפת את הצעקות בנחירות. אני זוכר שבכל נסי"עך שלך לחופש עם חברות הקפדת לקחת סוללות ספיייר לזויברטור. את עדיין ערוכה באופן דומה, אבל עכשיו זה בשביל מכשיר השמיעה.

אני זוכר אותך ב"פינגווין", רוקדת לילות שלמים עם תספורת גל חדש, לצלילי להקת באוהאוס. עכשיו את מקדישה את סופי השבוע לסיורי ארכי"טקטורת באוהאוס בתל אביב, עם פנסיונרים מרעננה. לד זפלין את כבר לא שומעת, כל רדיו שפתוח עם קצת מוזיקה "עושה לך חור בראש" וגם אסור להזיז לך כלום מהמקום כי "אחר כך אני לא מוצאת את זה".

אני זוכר את החתונה שלך עם האיריט הראשון, שאלת מה דעתי עליו והתעלמת מהתשובה. נכון, הייתי אז בעל עניין בעצמי ובזמן החופה הייתי עסוק בתפילה ששברי הכוס ייכנסו לרבי לרגל.

השווארמות של שלוש בכוכה, שהיינו תוקעים בלי חשבון וכלי צרבת, הוחלפו בתרופות ללחץ דם ובשייק ירקות אורגניים עם קייל, חסה, גוג'י ברי וזרעי פשתן. ואת הבי"קורים הסקרניים שלך בדאנג'ן החלפת בסדנאות מדיטציה קבלית במושב בשרון (שבאופן אישי, נשמעות לי כמו סבל

חברה יקרה מזל טוב. אין דרך נעימה להגיד את זה, את בת 60. כן, 60. המספר שהשתמשנו בו כשרצינו להגיד על מישהו שהוא ממש זקן ותכף מלאך המוות בא לקחת אותו טרמפ לדירה החדשה שלו בירקונים. המורות המבוגרות בבית הספר שלנו היו בנות 40, המנהל הקשיש, שהיינו בטוחים שיתפגר באמצע טקס יום העצמאות, היה בן 50 ואפילו המפקחת ממושרד החינוך, שהסתכלנו עליה כעל חברת ילדות של משה רבנו, היתה יותר צעירה ממה שאת עכשיו. המבוגרים האלה מהדרור של ההורים שלנו, שכשהתיישבו על כורסה הם פלטו אוי ויי, סיפרו בדיחות קרש, שמו את השיניים בכוס מים וניסו לשתות אותה, כי שכחו שזה לא קומפוט – הם היו בני 60.

זה בלתי נתפס. כנראה, דברים השתנו מאז שאנחנו היינו ילדים. לבנות השישים של אז היה מבטא גלתי ושיער בצבע סגולי-בורשט/כחול-יעוש בצורת מגדל על הראש. ואילו את מסתובבת רוב היום בכגדי ריצה בלי גרם שומן.

לא יודע מתי ואיך זה קרה, אבל את ואני, ילדי סוף שנות החמישים, שהסרט הראשון שצפינו בו היה "שמונה בעקבות אחר", שהלחית הראשון ששמענו בטרנזיסטור היה "שיר השכונה", נהיה השנה בני 60, שזה פחות גיל של "לא רוצים לישון, רוצים להשתגע" ויותר "לא מצליחים לישון, בלי מגה גולפלס נשתגע".

למרות שאת כבר סבתא, כשאני מסתכל עלייך, אני לא רואה אישה זקנה. עוד לא עברת להתלונן ביידיש ובשבי"ל את עדיין אותה צעירה מגניבה מכיתה ח'. גם אם לא תמיד אני מבין מהמבט שלך אם את מאושרת לראות אותי, מופתעת שהגעתי לגיל 60 או שסתם הגזמת עם הבוטוקס. אני יודע שהילדים שלך קוראים לך חופרת וארכיאולוגית, ואת יכולה להוציא אותם משלוותם כשאת מצלצלת בכל ערב, כשהם בשיא הלחץ עם הנכדים, ודורשת לדעת כבר ביום שלישי מי גיע לארוחת שישי ומי מצא תירוץ להתחמק. הרי באותה צורה שגעת את המורים בתיכון באובססיות ובחוצפה שלך.

ילדייך יתפלאו לשמוע שבשבילי את עדיין הבחורה הקולית עם הדעות החדשניות, שבתיכון עישנה סיגריות במחבוא מאחורי הקיוסק ושכולם רצו להיות על ידה ולשמוע מה היא אומרת. לפחות בקרוב תוכלי להפסיק להחביא את הג'וינטים, כי תגיעי לגיל של הגראס הרפואי.

זה נשמע הכי טבעי לנסות להסביר לדור הצעיר ש"אני

גם אם לא תמיד אני מבין מהמבט שלך אם את מאושרת לראות אותי, מופתעת שהגעתי לגיל 60 או שסתם הגזמת עם הבוטוקס, מבחינתי את הצעירה הקולית מהתיכון